

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **Ing. O. B.,** zastoupené JUDr. Alexandrem Királym, Ph.D., advokátem, se sídlem L. Podéště 1883/5, Ostrava - Poruba, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, proti rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, odboru sociálních věcí, ze dne 6. 1. 2010, sp. zn. SOC/260/2010/Tyl, č. j. MSK 327/2010, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2012, č. j. 38 Ad 7/2010 - 130,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na nákladech řízení částku 960 Kč k rukám JUDr. Alexandra Király, Ph.D., advokáta, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Dosavadní průběh řízení

[1] Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje (původně žalovaného odvolacího orgánu) ze dne 6. 1. 2010 č. j. MSK 327/2010, sp. zn. SOC/260/2010/Tyl, jímž odvolací orgán zamítl jako opožděné odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě, odboru státní sociální podpory, ze dne 7. 12. 2009, č. j. 6848/9/OTB-1/5, o odnětí dávky státní sociální podpory příspěvek na bydlení.

[2] Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 7. 10. 2011, č. j. 38 Ad 7/2010 - 70, řízení přerušil z důvodu zahájení řízení o obnově správního řízení; krajský soud následně

usnesením ze dne 26. 1. 2012, č. j. 38 Ad 7/2010 - 99, rozhodl o pokračování řízení o žalobě a zároveň toto řízení zastavil pro zpětvzetí žaloby (výrok I.); současně rozhodl o povinnosti žalovaného Krajského úřadu Moravskoslezského kraje zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 16 511 Kč (výrok II.).

[3] Ke kasační stížnosti Krajského úřadu Moravskoslezského kraje Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 3. 2012, č. j. 6 Ads 39/2012 - 24, zrušil usnesení krajského soudu ze dne 26. 1. 2012, č. j. 38 Ad 7/2010 - 99, pro vadu řízení před krajským soudem podle §103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*"), neboť stěžovatel (krajský úřad) pro přechod působnosti odvolacího orgánu na Ministerstvo práce a sociálních věcí s účinností zákona č. 366/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. 117/1995 Sb., o státní sociální podpoře, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, od 1. 1. 2012 již nebyl účastníkem žalobního řízení, tím se namísto něj stalo Ministerstvo práce a sociálních věcí.

[4] Nejvyšší správní soud při rozhodování o kasační stížnosti nepřihlížel k námitce, kterou Krajský úřad Moravskoslezského kraje namítl nepřezkoumatelnost výroku II. napadeného usnesení, jímž krajský soud přiznal žalobkyni náhrady nákladů žalobního řízení ve výši 16 511 Kč, přičemž podstata této námitky krajského úřadu spočívala ve zpochybnění účelnosti vynaložených nákladů obecného zmocněnce (syna) žalobkyně a počtu úkonů právní pomoci zástupce (advokáta) žalobkyně. Nad rámec rozhodovacích důvodů však Nejvyšší správní soud konstatoval skutkový stav vyplývající ze soudního spisu týkající se namítaných skutečností, jenž ve stavu v době rozhodování vzbuzoval pochybnosti o důvodnosti a účelnosti vynaložených nákladů obecného zmocněnce. Jelikož po zrušení usnesení o zastavení řízení měl mj. o otázce náhrady nákladů řízení rozhodovat znovu krajský soud, bylo na něm, aby se důvodností vynaložených nákladů znovu zabýval.

[5] Krajský soud v Ostravě následně usnesením ze dne 30. 7. 2012, č. j. 38 Ad 7/2010 - 130, opětovně rozhodl o pokračování řízení o žalobě a zároveň toto řízení zastavil pro zpětvzetí žaloby (výrok I.); současně rozhodl o povinnosti žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 16 511 Kč, z toho náklady řízení ve výši 4800 Kč k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Alexandra Királyho, Ph.D. (výrok II.).

[6] Krajský soud v odůvodnění uvedl, že žalobkyně prostřednictvím svého zástupce v průběhu žalobního řízení podáním ze dne 10. 1. 2012 vzala žalobu zpět v celém rozsahu, soud proto nejprve rozhodl o pokračování v přerušeném řízení a poté řízení zastavil. Krajský soud uložil žalovanému Ministerstvu práce a sociálních věcí podle § 60 odst. 3 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 16 511 Kč, neboť žaloba byla vzata zpět pro pozdější chování žalovaného, jenž v průběhu soudního řízení vydal nové správní rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně věcně rozhodl. Ve věci přiznání náhrady nákladů řízení žalobkyni krajský soud konstatoval, že dodatečně vyslechl dřívějšího obecného zmocněnce žalobkyně k účelnosti vynaložených cestovních výdajů a dospěl k závěru, že použití osobního automobilu dne 13. 7. 2011 bylo účelné, zmocněnec dle svého tvrzení a doložených vyúčtovaných nákladů na bydlení pobýval v té době v Plzni, nikoliv na adrese trvalého bydliště v Ostravě-Porubě, použití automobilu odůvodnil svými zdravotními potížemi. Zástupce žalobkyně JUDr. Alexander Király,

Ph.D. uvedl, že přes nikoliv právně složitou povahu věci s ohledem na reakce žalobkyně, její postoj k projednávané věci a řadě kladených otázek, byl nucen realizovat porady s žalobkyní přesahující délku jedné hodiny tak, jak uvedl ve vyúčtování nákladů.

II. Kasační stížnost

[7] Proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2012, č. j. 38 Ad 7/20120 - 130, podal žalovaný - Ministerstvo práce a sociálních věcí (dále převážně jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost (dne 13. 8. 2012, později doplněná dne 24. 8. 2012) z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s.

[8] Stěžovatel namítl, že o zpětvzetí žalobního návrhu se dozvěděl až z usnesení o zastavení řízení, přitom podle § 47 písm. a) s. ř. s. lze zahájené žalobní řízení zastavit pro zpětvzetí žaloby, aniž by byl vyžadován souhlas žalovaného. Stěžovatel se domnívá, že bylo porušeno jeho právo na spravedlivý soudní proces podle čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť neměl možnost se vyjádřit k zastavení řízení a účinně se bránit uložení peněžité povinnosti spočívající v náhradě nákladů řízení. Stěžovatel je názoru, že analogicky s § 96 odst. 3 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále převážně jen „*o. s. ř.*“) je možno v soudním řízení správním užít pravidlo nesouhlasu žalovaného se zpětvzetím návrhu z vážných důvodů. Za takový vážný důvod stěžovatel označil skutečnosti, že žalobkyně byla se svou žádostí o sociální dávky neúspěšná ve správním řízení, obnovené správní řízení vedlo k zamítnutí odvolání a potvrzení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Stěžovatel má za to, že přiznáním náhrady nákladů řízení se supluje původní meritorní návrh žalobkyně, žalobkyně finančních prostředků dosáhla výrokem o nákladech řízení, nikoliv přes přezkum merita věci. Za další vážný důvod stěžovatel považuje, že nelze po něm spravedlivě žádat, aby hradil náklady na řízení za situace, kdy ve svém postupu nepochybil, vydal zákonná správní rozhodnutí a dodržel správný úřední postup, v opačném případě by bylo namístě, aby se žalobkyně na Ministerstvo práce a sociálních věcí obrátila s nároky podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti státu za nesprávný úřední postup.

[9] Stěžovatel je rovněž názoru, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné z důvodu neúplnosti odůvodnění. Stěžovatel nejprve zpochybňuje názor krajského soudu o relevanci pozdějšího chování stěžovatele pro důvodnost zpětvzetí žalobního návrhu, neboť soud řádně neodůvodnil, které pozdější chování má být tímto důvodem; stěžovatel se domnívá, že tak by tomu bylo, pokud by žalobkyně byla v obnoveném odvolacím řízení plně úspěšná po meritorní stránce a svůj žalobní návrh by vzala zpět pro ztrátu opodstatněnosti způsobenou jednáním žalovaného, tj. žádosti o přiznání dávky by bylo vyhověno.

[10] Stěžovatel dále zastává názor, že Krajský soud v Ostravě neúplně odůvodnil účelnost vynaložených nákladů řízení. Vycházeje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 6 Ads 39/2012 - 24, stěžovatel poukázal na strohé konstatování krajského soudu ohledně použití automobilu obecného zmocněnce dne 13. 7. 2011, a to zejména za situace, kdy žalobkyně byla zastoupena advokátem. Podle stěžovatele mělo usnesení krajského soudu obsahovat dostatečné odůvodnění oprávněnosti a účelnosti vynaložených nákladů řízení. Stěžovatel odkázal na judikaturu Ústavního soudu (usnesení IV. ÚS 2777/2011, ze dne 27. 12. 2011, usnesení I. ÚS 3923/2011 ze dne 29. 3. 2012), kdy Ústavní soud podpořil rozhodnutí obecných soudů, které nepřiznaly plnou náhradu nákladů řízení.

Stěžovatel se domnívá, že při rozhodování o povinnosti uhradit náklady řízení, by měl být zohledněn meritorní neúspěch žalobkyně ve správním řízení. Stěžovatelka dále zpochybnila přiznané náhrady nákladů řízení za cestu obecného zmocněnce při cestách z Plzně do Ostravy a zpět, náklady na poštovné a kopírování listin, neboť žalobkyně byla zastoupena advokátem, který uplatnil několikrát položku „režijní paušál“ ve výši 300 Kč, účast obecného zmocněnce byla dle názoru stěžovatele nadbytečná pro současné zastoupení advokátem. Jelikož se stěžovatelka svým jednáním nepodílela na vzniku důvodu zpětvzetí žaloby, nelze jí spravedlivě uložit, aby tyto náklady právního zastoupení hradila.

[11] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2012, č. j. 38 Ad 7/2010 - 130, v celém rozsahu. Dále stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud soudní řízení sám zastavil pro zpětvzetí žalobního návrhu tak, aby žalované nebyla uložena povinnost hradit náklady řízení, příp. aby Nejvyšší správní soud vrátil věc krajskému soudu s tím, že z důležitých důvodů nelze přihlížet ke zpětvzetí žaloby, a aby krajský soud věc rozhodl meritorně.

[12] Ke kasační stížnosti se vyjádřila žalobkyně prostřednictvím zástupce. Žalobkyně se domnívá, že se jedná o opakovanou kasační stížnost, v níž stěžovatel vznesl pouze námitky, které mohl uplatnit již v předešlé kasační stížnosti, proto je dle žalobkyně kasační stížnost nepřípustná podle § 104 odst. 3 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního.

[13] Žalobkyně je dále toho názoru, že kasační stížnost není napadena ani vlastní otázka zastavení řízení z důvodu zpětvzetí žalobního návrhu, kasační stížnost dle žalobkyně směřuje jen proti důvodům rozhodnutí. Jelikož se kasační stížnost opírá o jiné důvody, než které předvídá s. ř. s., navrhla žalobkyně, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 104 odst. 4 s. ř. s.

[14] Ke stížním námitkám stěžovatele žalobkyně uvedla, že zpětvzetí žaloby proti rozhodnutí správního orgánu lze provést, pokud nenastalo rozsouzení věci. Stěžovatel mohl namítat nezákonnost zastavení řízení, pouze pokud byla v řízení zkrácena jeho procesní práva, stěžovatel však tvrdí, že by teoreticky mohl nesouhlasit se zpětvzetím žaloby z vážných důvodů. Žalobkyně odmítla použití analogie úpravy občanského soudního řádu pro speciálnost úpravy soudního řízení správního, přičemž je názoru, že právo odmítnout zpětvzetí žaloby stěžovatelce jako správnímu orgánu z povahy věci náležet nemůže, neboť náleží jen žalobkyni jako fyzické osobě dotčené správním rozhodnutím stěžovatele.

[15] K otázce nepřezkoumatelnosti usnesení krajského soudu je žalobkyně názoru, že usnesení krajského soudu je přezkoumatelné, srozumitelné a lze z něj jednoznačně dovodit právní názor soudu. Žalobkyně se nedomnívá, že usnesení krajského soudu by bylo nepřezkoumatelné pro námitky, které stěžovatel vyslovil teprve v kasační stížnosti, týkající se meritorního neúspěchu žalobkyně ve správním řízení, pochybnosti stěžovatelky o obcházení účelu zákona o hmotné nouzi a o státní sociální podpoře. Předmětem soudního řízení bylo výhradně posouzení včasnosti podaného odvolání, v čemž byla žalobkyně úspěšná a je tedy právně rozhodné, že se domohla meritorního rozhodnutí ve věci.

[16] K odůvodněnosti vynaložených nákladů poukázala žalobkyně, že krajský soud v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 6 Ads 39/2012 - 24, provedl dokazování výslechy obecného zmocněnce i zástupce žalobkyně. Obecný zmocněnec prokázal existenci přechodného bydliště v Plzni. Výslechem advokáta bylo prokázáno, že odborná pomoc jejího zástupce pro žalobkyni znamená skutečnou právní pomoc. K poukazu stěžovatelky na judikaturu Ústavního soudu žalobkyně uvedla, že ani tento soud nevyložil, že by následný úspěch žalobce ve správním řízení po zrušujícím soudním rozhodnutí měl být zohledňován kasačním soudem. Nemůže ani obstát tvrzení o duplicitě nákladů či nerežijnosti paušálů, když žalobkyně byla zastoupena nejprve obecným zmocněncem, a následně zástupcem z řad advokátů.

[17] Žalobkyně poukázala na skutečnost, že krajský soud se výrokem o nákladech řízení nevypořádal s náklady řízení o kasační stížnosti. Žalobkyně se domnívá, že náklady řízení měly být navýšeny o jeden a půl úkonu právní služby, neboť měla úspěch v řízení o zjevně nedůvodném návrhu stěžovatele (krajského úřadu) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (půl úkonu dle §11 advokátního tarifu), další úkon právní služby představovalo vyúčtování podání, celkem tedy měla být náhrada nákladů navýšena o dalších 1620 Kč, o těchto nákladech krajský soud doposud nerozhodl, žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud vrátil spis krajskému soudu s pokynem, aby o návrhu žalobkyně rozhodl samostatným usnesením.

[18] Co se týče řízení o nynější kasační stížnosti, žalobkyně požádala, aby Nejvyšší správní soud žalobkyni přiznal náhradu nákladů řízení spočívající ve výši odměny advokáta za jeden úkon právní služby (podání vyjádření ve věci samé) ve výši 500 Kč, k tomu přičíst režijní paušál ve výši 300 Kč a výslednou částku navýšit o daň z přidané hodnoty. Žalobkyně se domnívá, že přestože podle § 60 odst. 3 ve spojení s §120 soudního řádu správního nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta, jsou v jejím případě naplněny podmínky ustanovení § 60 odst. 8 soudního řádu správního, spočívající v důvodech hodných zvláštního zřetele, neboť odmítnutí kasační stížnosti směřující proti usnesení krajského soudu není důsledkem nezákonného postupu krajského soudu, stížnostní námitky jsou zjevně právně nedůvodné. Důvody hodné zvláštního zřetele odůvodňují i osobní, majetkové a výdělkové poměry žalobkyně, rozsah obsahu tohoto podání a typ projednávané věci - věc sociální nouze.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[19] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitostí kasační stížnosti; ta byla podána oprávněnou osobou (§ 105 odst. 1 s. ř. s.) včas a ve stanovené lhůtě (§ 106 s. ř. s.); za stěžovatele jedná osoba s vysokoškolským právnickým vzděláním, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud se dále zabýval posouzením přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 s. ř. s. Z obecného pravidla § 102 s. ř. s., podle něhož je kasační stížnost přípustná proti každému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, činí zákon několik výjimek taxativně vyjmenovaných v § 104 s. ř. s. K těmto případům nepřípustnosti přihlíží Nejvyšší správní soud z úřední povinnosti.

[21] Jak již bylo shora uvedeno, Nejvyšší správní soud ve věci vedené u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 38 Ad 7/2010 již dříve rozhodoval, a to o kasační stížnosti, kterou se domohl Krajský úřad Moravskoslezského kraje zrušení usnesení krajského soudu pro vadu řízení, neboť byl soudem nesprávně považován za účastníka řízení, kdy pro přechod působnosti zákonem č. 366/2011 Sb., již krajské úřady od 1. 1. 2012 nejsou odvolacími orgány ve věcech státní sociální podpory. Na předchozí kasační stížnost Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 10. 2. 2012 proto nelze nahlížet jako na kasační stížnost žalovaného odvolacího orgánu ve věcech státní sociální podpory, ale jako na kasační stížnost odlišné osoby. V právě projednávané věci je žalovanou stranou Ministerstvo práce a sociálních věcí, na které od 1. 1. 2012 přešla působnost odvolacího orgánu (a tedy žalovaného správního orgánu) ve věcech státní sociální podpory. Z tohoto důvodu proto Nejvyšší správní soud neshledal jakoukoli návaznost mezi předchozími kasačními námitkami Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a nynější kasační stížností Ministerstva práce sociálních věcí. Jelikož předchozí kasační stížnost nepodal krajský úřad jako úřad státní sociální podpory, nelze na kasační stížnost žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí pohlížet jako na nepřípustnou pro její opakovanost ve smyslu § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.; nadto kasační stížnost směřuje proti jinému rozhodnutí krajského soudu.

[22] Stěžovatel (Ministerstvo práce a sociálních věcí) namítá vůči usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 7. 2010, č. j. 38 Ad 7/2010 - 130, kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b), d) a e) s. ř. s. Kasační stížností stěžovatel napadá výrok o zastavení řízení (výrok I.) a o přiznání náhrady nákladů žalobkyni (výrok II.), přičemž k tvrzenému naplnění těchto důvodů poskytuje kasační stížnost dostatečnou argumentaci; kasační stížnost proto nesměřuje jen proti důvodům napadaného rozhodnutí.

[23] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, č. j. 7 Afs 1/2007 - 42 ze dne 1. 6. 2010, dostupném na www.nssoud.cz zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé; ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je proto aplikovatelné pouze na kasační stížnosti podané výlučně proti výroku o nákladech řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v prvé řadě namítá a rozvíjí své úvahy o naříkané nezákonnosti usnesení o zastavení řízení, neshledal Nejvyšší správní soud nepřípustnost kasační stížnosti.

[24] Pokud žalobkyně poukazuje na to, že stěžovatel mohl své kasační námitky uplatnit již jako žalobní důvody, a proto by kasační stížnost měla být nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., Nejvyšší správní soud tento názor nesdílí. Kasační stížnost svými námitkami směřuje do výroku toliko procesního usnesení, jímž bylo zastaveno řízení pro dispozici žalobkyně s předmětem řízení, přičemž stěžovatel obsáhle argumentuje, že ve věci nebyly naplněny podmínky pro zastavení řízení způsobem, jak soud učinil. Odmítnutí kasační stížnosti s tím, že tyto námitky měl stěžovatel uplatnit v předchozím žalobním řízení, by šlo proti logice kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je, jak již Nejvyšší správní soud vyslovil v rozhodnutích č. j. 3 Azs 33/2004 - 98 ze dne 21. 4. 2005, nebo č. j. 6 Ads 113/2009 - 43 ze dne 15. 9. 2009, jediným možným kasačním důvodem proti usnesení o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

[25] Kasační stížnost je proto přípustná.

[26] Skutkový stav není mezi účastníky sporný, neboť není pochyb o tom, že žalobkyně vzala dne 11. 1. 2012 svoji žalobu zpět dříve, než o ní soud rozhodl, a byly tedy splněny podmínky ustanovení § 47 písm. a) s. ř. s. pro zastavení řízení.

[27] Před vydáním rozhodnutí ve věci samé procesní strany krajskému soudu učinily dva návrhy na ukončení řízení - na odmítnutí věci pro odpadnutí důvodu pro vedení řízení a na zastavení řízení pro zpětvzetí žaloby.

[28] Řízení o správní žalobě je ovládáno dispoziční zásadou, která znamená tolik, že navrhovatel (zde žalobkyně) může disponovat řízením nebo jeho předmětem a může tedy i vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl (ustanovení § 37 odst. 4 s. ř. s.); je-li na vůli a iniciativě žalobkyně, zda se žalobou bude v řízení před správními soudy domáhat ochrany svých veřejných subjektivních práv, pak uvedená zásada znamená rovněž právo svým procesním úkonem vzdát se takové ochrany. Vezme-li žalobkyně zpět svůj návrh, soudu nezbývá, než řízení podle § 47 písm. a) s. ř. s. zastavit. Zpětvzetím již u soudu není návrh, o kterém by soud měl jakkoliv rozhodnout, proto již není rozhodné, zda se jednalo o návrh přípustný či nepřípustný. Lze tedy shrnout, že zpětvzetí návrhu a následné zastavení řízení, které je vyjádřením zmíněné dispoziční zásady, konzumuje podaný návrh jako celek a jakékoli další okolnosti, které by mohly znamenat nepřípustnost návrhu a vést k jeho následnému odmítnutí, jsou irelevantní - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2012, č. j. 4 As 24/2012 - 18, dostupný na www.nssoud.cz.

[29] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s názorem stěžovatele, který se pro zastavení řízení domáhal analogické aplikace § 96 odst. 3 o. s. ř. Soudní řízení správní disponuje samostatnou právní úpravou v zákoně č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v němž § 47 mj. upravuje zastavení řízení. Vzhledem k subsidiárnímu charakteru použití občanského soudního řádu ve správním soudnictví (srov. ustanovení § 64 s. ř. s.) by případná aplikace § 96 odst. 3 o. s. ř., v soudním řízení správním nepřípustným způsobem rozšiřovala užití občanského soudního řádu na místě, kde správní soudnictví disponuje samostatnou právní úpravou.

[30] Vůči výroku I. je tak kasační stížnost nedůvodná.

[31] Pokud se týká výroku II. napadeného usnesení, domáhá se stěžovatel vyslovení, že nebyly při zastavení řízení splněny zákonné podmínky pro přiznání náhrady nákladů řízení při zpětvzetí žaloby pro pozdější chování žalovaného, neboť soud v odůvodnění nespecifikoval, jaké pozdější chování žalovaného mělo být důvodem pro zastavení řízení (kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

[32] V daném případě má být sporné, zda pro přiznání nákladů řízení žalobci výrokem II. napadeného usnesení byly splněny podmínky podle věty druhé výše citovaného ustanovení, konkrétně zda ke zpětvzetí návrhu došlo skutečně v důsledku pozdějšího chování stěžovatele vůči žalobkyni.

[33] Podle § 60 odst. 3 s. ř. s., *„žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta*“ (§ 60 odst. 3 s. ř. s. věta první). Podle věty druhé § 60 odst. 3 s. ř. s. *„[v]zal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování*

odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.“ Zodpovězení sporné otázky pozdějšího chování žalovaného (stěžovatele) je tedy podmínkou ve věci eventuálního vzniku práva žalobkyně na přiznání náhrady nákladů proti žalovanému.

[34] Nejvyšší správní soud při posouzení, zda ve věci byly naplněny podmínky pro aplikaci § 60 odst. 3 s. ř. s. v souladu s již předchozí svou judikaturou (rozsudek ze dne 2. 7. 2008, č. j. 3 Ads 58/2008 - 54, dostupný na www.nssoud.cz) vyhodnotil chování žalovaného (stěžovatele) ve vztahu k obsahu napadeného správního rozhodnutí.

[35] Žalobou ze dne 9. 3. 2010 proti rozhodnutí správního orgánu - rozhodnutí krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 6. 1. 2010, č. j. MSK 327/2010, se žalobkyně domáhala, aby soud vyslovil, že podané odvolání dne 28. 12. 2009 proti rozhodnutí Úřadu práce v Ostravě, odboru státní sociální podpory, ze dne 7. 12. 2009, č. j. 6848/9/OTB-1/5, bylo žalovaným správním orgánem posouzeno nesprávně jako opožděné a z tohoto důvodu i nesprávně zamítnuto. Žalobkyně se argumentací a důkazy domáhala zrušení tohoto správního rozhodnutí a vrácení věci správnímu orgánu II. stupně k novému projednání, tedy k meritornímu projednání odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

[36] Žalovaný správní orgán (podstatnou dobu trvání žalobního řízení jím byl Krajský úřad Moravskoslezského kraje) na základě v průběhu žalobního řízení zjištěných skutečností později povolil u napadeného správního rozhodnutí obnovu správního řízení, neboť dospěl k závěru, že odvolání podala žalobkyně včas (osobně na podatelně správního orgánu I. stupně dne 28. 12. 2009); po dobu řízení před správním orgánem krajský soud přerušil řízení a nekonal úkony. V obnoveném řízení krajský úřad následným rozhodnutím č. j. MSK 217033/2011, sp. zn. SOC/40476/2011/Gru, ze dne 21. 12.2011 žalobou napadené správní rozhodnutí zrušil a zároveň odvolání meritorně zamítl (potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně).

[37] Žalovaný (Krajský úřad Moravskoslezského kraje) následně navrhl krajskému soudu přípisem ze dne 30. 12. 2011, sp. zn. MSK 220222/2011, dodaným do datové schránky krajského soudu dne 30. 12. 2011, aby po zrušení napadeného správního rozhodnutí pro odpadnutí důvodu pro vedení řízení žalobu odmítl. Žalobkyně vzala žalobu zpět dnem 11. 1. 2012 s tím, že posledně označené správní rozhodnutí zrušilo žalované správní rozhodnutí. Obě procesní strany ještě v době přerušení soudního řízení soudu krátce po sobě předložily shodné „nové“ správní rozhodnutí, jímž bylo zrušeno původní žalobou napadené správní rozhodnutí a zároveň meritorně rozhodnuto o odvolání žalobkyně.

[38] Nejvyšší správní soud má tedy za nesporné, že vydání nového správního rozhodnutí v obnoveném řízení mělo nepochybný vliv na osud žalobního řízení před krajským soudem, a to shodně pro obě procesní strany, které, byť každá z jiného důvodu, se poté domáhaly ukončení soudního řízení bez meritorního projednání žaloby. Jestliže v odůvodnění krajský soud konstatoval, že žaloba byla vzata zpět pro pozdější chování žalovaného, který v průběhu soudního řízení vydal nové správní rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně věcně rozhodl, dostatečně svůj výrok odůvodnil. To, že ve správním řízení nebyla žalobkyně úspěšná, nepovažuje Nejvyšší správní soud za určující;

skutečností rovněž je, že stěžovatel jako následek podobné žaloby později vedl obnovené správní řízení.

[39] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že Krajský soud v Ostravě v souvislosti se zastavením řízení podle § 60 odst. 3 s. ř. s. přiznal žalobkyni náhradu nákladů důvodně.

[40] Na základě výše uvedeného Nejvyšší správní soud důvodu neshledal kasační stížnost stěžovatele důvodnou.

[41] K přiznané výši náhrady nákladů žalobkyni nad rámec rozhodovacích důvodů Nejvyšší správní soud zjistil ze soudního spisu, že krajský soud po zrušení svého usnesení ze dne 26. 1. 2012, č. j. 38 Ad 7/2010 - 99, rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2012, č. j. 6 Ads 39/2012 - 24, provedl k doplnění otázky účelnosti vynaložených nákladů při zastupování žalobkyně dokazování výslechem dne 19. 7. 2012 obecného zmocněnce M. B. (ohledně nutnosti cesty automobilem z Plzně do Ostravy dne 13. 7. 2011) i advokáta JUDr. Alexandra Krály, Ph.D. (účelnost úkonů právní pomoci); o tomto výslechu soud předem vyrozuměl i stěžovatele. I když do určité míry seznává Nejvyšší správní soud obtíže, které stěžovateli vyvstaly v souvislosti s přechodem působnosti zákonem č. 366/2011 Sb., nelze přesto přehlédnout, že ačkoli vyrozumění o výslechu bylo dodáno do datové schránky Ministerstva práce a sociálních věcí již dne 21. 6. 2012, stěžovatel prostřednictvím pověřeného zaměstnance výslechu nezúčastnil. Za této situace, ačkoli v judikatuře Nejvyššího správního soudu lze jistě nalézt i striktnější přístup k posouzení účelnosti vynaložených nákladů (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 57/2011 - 77, ze dne 8. 7. 2010, č. j. 1 As 62/2010 - 68, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 2 As 82/2010 - 37, ze dne 27. 1. 2010, č. j. 1 As 99/2009 - 87, vše dostupné na www.nssoud.cz), nelze ničeho vytknout výroku krajského soudu o nákladech řízení.

[42] K namítanému souběhu náhrady nákladů obecného zmocněnce za kopírování listin a režijního paušálu advokáta žalobkyně Nejvyšší správná soud ze soudního spisu zjistil, že obecný zmocněnec zastupoval žalobkyni ve věci do 12. 10. 2011, neboť 13. 10. 2011 soudu předložila žalobkyně procesní plnou moc udělenou advokátovi dne 26. 9. 2011. K souběhu v zastupování žalobkyně ve věci proto podle § 28 odst. 2 a 3 o. s. ř. nedošlo a nedošlo ani k dvojímu uplatnění zmíněných nákladů, neboť obecný zmocněnec soudu vyúčtování mj. nákladů na kopírování předložil u jednání u soudu dne 14. 7. 2011, advokát vyúčtování úkonů právní pomoci (včetně režijních paušálů) krajskému soud předložil současně s procesní plnou mocí dne 13. 10. 2011, dle přiložených záznamů o jednání šlo o úkony uskutečněné ode dne 26. 9. 2011, kdy žalobkyně advokátovi udělila procesní plnou moc pro zastupování v řízení o správní žalobě vedeném u Krajského soudu v Ostravě pod sp. zn. 38 Ad 7/2010.

[43] Pokud žalobkyně žádá, aby Nejvyšší správní soud vydal vůči krajskému soudu pokyn, aby ten rozhodl o nákladech řízení předchozí kasační stížnosti, nebrání nic tomu, aby tak učinila samostatným návrhem u krajského soudu (obdobně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 6 Ads 140/2011 - 112, dostupný na www.nssoud.cz).

IV. Náklady řízení

[44] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.; neúspěšnému stěžovateli náhrada nákladů řízení nepřísluší, žalobkyni, která byla v řízení úspěšná, byla přiznána náhrada nákladů podle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za jeden úkon právní pomoci - vyjádření ke kasační stížnosti - ve výši 500 Kč a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen daň), zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona o DPH. Částka této daně činí 160 Kč. Žalobkyni se tedy přiznává náhrada nákladů řízení ve výši 960 Kč. Tato částka bude uhrazena stěžovatelem žalobkyni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2012

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně

senátu